

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/164/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317209185
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2317209185.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobkyne: I. G., nar. X.X.XXXX, bytom R. N., A. č. XXXX, právne zastúpená splnomocnencom Mgr. Peter Baran, Nám. SNP 538/16, Stropkov, IČO: 50 280 899, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova č. 48, Bratislava, zastúpenému splnomocnencom AK JUDr. Marek Hic, s.r.o., P. O. Hviezdoslavova 10625/23B, IČO: 36 865 036, o zaplatenie 1.593,98 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 15. mája 2018, č.k. 15Csp/110/2017-404, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **r u š í** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním určil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 1.593,98 eur s 5,05% ročným úrokom z omeškania od 11.3.2017 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobkyni priznal plnú náhradu trov konania. Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že žalobkyňa v žalobe uviedla, že dňa 10.12.2008 uzavrela so žalovaným zmluvu o splátkovom úvere vo výške 3.651,33 eur. Zmluva neobsahuje náležitosti, ktoré v čase uzavretia vyžadoval platný zákon, neobsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov, poplatku za správu úveru a chýba aj správna výška splátky istiny, rovnako tak nie je v zmluve uvedená správne ani výška celkových nákladov, neuvádza sa ani adresa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu, takže spotrebiteľský úver je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Z jednotlivých výpisov z úveru za obdobie rokov 2009 až 2016 a dokladov o hotovostnom vklade vyplýva, že žalobkyňa žalovanému uhradila 5.245,31 eur. Keďže úver je bezúročný a bez poplatkov, na strane žalovaného došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia vo výške 1.593,98 eur. Žalobkyňa si uplatnila aj úrok z omeškania v zákonnej výške 5,05% ročne od 11.3.2017 do zaplatenia, t.j. odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom mal byť vzniknutý preplatok uhradený. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, zdôraznil, že úverová zmluva má všetky náležitosti vyžadované všeobecne záväznými právnymi predpismi, odráža vôľu zmluvných strán a neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky. Súd vo veci vykonal dokazovanie a zistil, že dňa 1.12.2008 došlo medzi žalovaným ako bankou a žalobkyňou ako dlžníkom k podpisu zmluvy o splátkovom úvere č. 0202945846, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni úver formou spotrebného bezúčelového úveru vo výške 3.651,33 eur. Zo zmluvy vyplýva, že bol stanovený spracovateľský poplatok vo výške 89,50 eur, poplatok za správu úveru 1,99 eur mesačne, výška splátky istiny bola dohodnutá na 56,79 eur, pričom táto splátka bola dohodnutá ako mesačná, splatná v 20. deň v kalendárnom mesiaci, počet splátok bol dohodnutý na 119, splatnosť prvej splátky na 20.1.2009 a splatnosť poslednej splátky na 20.11.2018. Úroková sadzba bola dohodnutá na 12,95% ročne, RPMN bola stanovená na 15,74%, celkové náklady spojené s úverom mali byť vo výške 3.224,19 eur a priemerná hodnota RPMN bola stanovená na 17,05%. Uvedený úver je podľa názoru súdu bezo sporu úverom spotrebným, ktorý podlieha právnej regulácii vyplývajúcej z vtedy platného zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z.. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Skúmal absenciu náležitostí zmluvy, ktoré v konaní predniesla žalobkyňa. Prvou namietanou

chýbajúcou náležitosťou bolo neuvedenie výšky, počtu, termínov splátok istiny, úrokov a poplatkov. Zmluva neobsahuje túto zákonom vyžadovanú náležitosť, pretože v zmluve je uvedená iba výška splátky istiny ako aj splatnosť tejto splátky. Neobsahuje, aká je výška súhrnnej splátky úveru, teda v akej výške bola žalobkyňa povinná plniť a to vrátane platieb na istinu, úroky a ďalšie poplatky. Súd je názoru, že v zmluve musí byť uvedená výška súhrnnej splátky a to aj vzhľadom na to, ako to zo zmluvy o splátkovom úvere vyplýva, splatnosť istiny a splatnosť úrokov bola dohodnutá odlišným spôsobom. Taktiež zo zmluvy jednoznačne nevyplýva aká je splatnosť poplatku za správu úveru, ktorý bol dohodnutý mesačne vo výške 1,99 eur. Ďalej súd dospel tiež k záveru, že správne žalobkyňa tvrdila, že v zmluve je nesprávne uvedená výška celkových nákladov a ročnej percentuálnej miery nákladov. Žalobkyňa predložila v rámci svojej argumentácie svoje tvrdenia výpočtom, z ktorého vyplynulo, že poskytnutá istina bola 3.651,33 eur, počet dojednaných splátok 119, pri výške splátky istiny 56,79 eur, spočítaním uvedených súm dostaneme 6.995,59 eur, ktorá suma predstavuje sumu, ktorú bola žalobkyňa ako spotrebiteľka povinná zaplatiť žalobcovi pri riadnom splácaní. Ak od tejto sumy odpočítame 3.651,33 eur, dostaneme sumu 3.676,19 eur, čo nekorešponduje s celkovými nákladmi spojenými s úverom, ktoré sú deklarované v zmluve vo výške 3.224,19 eur. Keďže nie je v zmluve správne uvedená výška celkových nákladov spojených s úverom, nie je správne uvedená ani ročná percentuálna miera nákladov. Súd sa taktiež stotožnil s argumentáciou žalobkyne, že v zmluve nie je jednoznačne uvedená adresa predávajúceho, na ktorej mohla žalobkyňa ako spotrebiteľka uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Súd sa nemohol stotožniť s obranou žalovaného, že zmluva ustanovuje spôsob a podmienky podania a vybavovania reklamácií odkazom na ustanovenia úverovej zmluvy, úverových podmienok, všeobecných obchodných podmienok a reklamačného poriadku. V priebehu celého konania nepredložil súdu žiadny listinný dôkaz, ktorým by preukázal obsah listín, na ktoré odkazuje článok II bod 2 a 3 zmluvy o splátkovom úvere. Tiež nepreukázal, akým spôsobom došlo k oboznámeniu žalobkyne s obsahom týchto listín. Na základe týchto skutočností dospel k záveru, že zmluva o úvere zo dňa 10.12.2008 neobsahuje správne údaje podľa § 4 ods. 2 písm. j), l) a g). Na základe toho má za to, že poskytnutý úver jej bol poskytnutý bezúročne a bez poplatkov, takže žalobkyňa bola povinná vrátiť žalovanému čiastku 3.651,33 eur. V konaní sa však preukázalo, že žalovanému celkovo plnila vo výške 5.241,31 eur. Rozdiel medzi uvedenými sumami odvolací súd považoval v súlade s ust. § 451 ods. 1, 2 OZ za bezdôvodné obohatenie, nakoľko žalobkyňa v prospech žalobcu plnila viac, než bola povinná plniť a to o sumu 1.593,98 eur, keď uplatnená výška bezdôvodného obohatenia žalovaným v konaní nebola spochybnená žiadnymi relevantnými dôkazmi. Súd žalobkyni priznal právo na zaplatenie úrokov z omeškania v zákonnej výške od 11.3.2017, teda odo dňa nasledujúceho po dni, ktorý žalobkyňa stanovila vo svojej výzve zo dňa 27.2.2017 ako posledný deň lehoty na dobrovoľné vrátenie bezdôvodného obohatenia. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podal odvolanie žalovaný, keď uviedol, že odvolanie odôvodňuje tým, že je tu podľa jeho názoru daný odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. a) až h) CSP. Uvedený rozsudok nemôže ani strana ani odvolací súd v napádanej časti preskúmať, keďže rozhodnutie neobsahuje zásadné vysvetlenie všetkých podstatných dôvodov (podstatných pre rozhodnutie súdu). V odôvodnení sú uvádzané tvrdenia v priamom rozpore s obsahom relevantných právnych noriem a ustálenou súdnou praxou, pričom však tento odklon nie je nijako odôvodnený, preto je rozhodnutie arbitrárne a nepreskúmateľné a je porušením ústavného princípu zákazu ľubovôle. Uvedené porušenie je podľa názoru žalovaného tak zásadným porušením práva na spravodlivý proces, že bez ďalšieho spôsobuje nezákonnosť uvedeného rozsudku. S ohľadom na úplne zrejmé porušenie procesných predpisov, osobitne vo vzťahu k porušeniu povinnosti súdu uviesť predbežné právne posúdenie veci a tak umožniť strane na uvedené reagovať vo vzťahu k vyslovenému predbežnému právnomu posúdeniu, argumentovať, uvádzať tvrdenia, označovať dôkazy, ktorá povinnosť súdu je významnou procesnou zárukou vyplývajúcou z práva na spravodlivé súdne konanie, zárukou, dôvodom existencie, ktorej je ochrana účastníka pred tzv. prekvapivým súdnym rozhodnutím, ktoré v priebehu konania nebolo nijako indikované, je potrebné poukázať na konštantnú rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR vo vzťahu k výkladu obsahu práva zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy, resp. článku 6 ods. 1 dohovoru, v zmysle záverov ktorej „obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v článku 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov SR. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu alebo inú právnu ochranu“ (I. ÚS 26/94). Takýmto postupom v rozpore so zákonom došlo ako k porušeniu základnej zásady legality (postupovať len spôsobom, ktorý je zákonom dovolený a predvídaný) tak

i k porušeniu tzv. legitímnych očakávaní, čo rovnako predstavuje zásadnú vadu konania a uvedený postup, rozhodnutie je v priamom rozpore s Ústavou SR a medzinárodnými zmluvami. Občiansky súdny poriadok stojí na zásade predvídateľnosti súdu. Predvídateľnosť postupu súdu zaručuje tiež ust. § 118 ods. 2 OSP, ktoré súdu umožňuje uviesť, ktoré významné skutkové tvrdenia účastníkov považuje za zhodné a ktoré zo sporných tvrdení budú predmetom dokazovania. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť k ich preukázaniu dôkazy. Žalobca svoj údajný nárok kvalifikoval ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca nikdy žalovanému neplatil plnenie v sume 5.245,31 eur a nie je ani zrejmé, z čoho má uvedené pozostávať, keďže žalobca len uvádza, že sa jedná o sumu spolu, t.j. zjavne dosiahnutú nejakou matematickou operáciou, vôbec sa však neuvádza, čo je sčítavané, aké konkrétne hodnoty, keďže žalobca len odkazuje na priložené listiny a uvedené v žalobe netvrdí. V sume 5.245,31 eur je nekonečné množstvo možností ako si vyskladať sumu 1.593,98 eur. Z uvedeného vôbec nie je zrejmé, ktorých konkrétnych 1.593,98 eur z 5.245,31 eur mal žalobca na mysli, t.j. čo konkrétne má byť bezdôvodným obohatením, ktoré konkrétne plnenia, sú to najstaršie plnenia alebo sú to najmladšie plnenia, je to časť každej splátky, sú to plnenia vykonané žalobcom alebo niekým iným? Žalobca tvrdí, že údajne všetky platby mali byť ním vykonané, čo však úplne zrejme nepreukazujú ani len listinné dôkazy predložené žalobcom, ktorý si stále zamieňa pojem splátka a pojem plnenie. Žalovaný uviedol, že vo vzťahu k uvedenému má legitímne očakávania a predpokladá, že s ohľadom na zákonnú úpravu mu úkony súdu budú doručované predpokladaným spôsobom, čomu je prispôsobené i administratívne usporiadanie jeho činnosti, osobitne je však potrebné uviesť, že na záver pojednávania majú mať strany možnosť realizovať svoje procesné oprávnenie spočívajúce v práve na záverečnú reč. Súd na pojednávaní dňa 19.4.2018 dokazovanie ukončil, ale vyzval strany na podanie písomných vyjadrení. Súd postupoval spôsobom, kedy nahradil ústnu formu písomnou, čo však namieta je skutočnosť, že zmenou formy vykonania určitého oprávnenia nemôže dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom vo vzťahu k možnosti reagovať na všetky skutočnosti, ktoré v konaní nastali. Je vylúčené, aby zmenou spôsobu vykonania uvedeného úkonu mohla byť strana žalovaná poškodená a to nemožnosťou reagovať na všetko, čo v konaní nastalo, osobitne na záverečné vyjadrenie, alebo na fakt, že nebolo podané, ak nebolo podané, čo žalovaný nevie. V konaní súd porušil aj postup stanovený v ust. § 181 ods. 2 CSP a to porušenie povinnosti riadneho dokazovania. Sudca na pojednávaní dňa 19.4.2018 sa vôbec nevyjadril k právnej stránke veci, vôbec nereagoval na konkrétnu argumentáciu strán, osobitne žalovaného, nijako ju nerozporoval, ale predovšetkým vôbec neuviedol predbežné právne posúdenie veci, z ktorého by sa strany mohli dozvedieť, aký je sudcov právny názor a tak nemohli nijako tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť k ich preukázaniu dôkazy. Preto navrhol, aby sa odvolací súd oboznámil so zvukovou nahrávkou z priebehu pojednávania, že právny zástupca žalovaného súd výslovne žiadal o vyslovenie predbežného právneho názoru vo veci, čo však súd odmietol a konal tak v rozpore s § 181 ods. 2, čo predstavuje druhú najzásadnejšiu vadu konania po konaní o nespôsobilom podaní. Žalovaný je tak zaskočený právnym posúdením súdu, ktoré bolo prijaté, je dôsledkom zrejmejšieho omylu súdu a ak by sa s ním zoznámil v čase na to určenom, nepochybne by súdu uviedol ďalšie tvrdenia vyvracajúce správnosť uvedeného. Ďalej v odvolaní namietal nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku. Vo vzťahu k tvrdeniu, že zmluva údajne neobsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov, je potrebné uviesť, že sa nielenže nejedná o tvrdenie právne relevantné, žiadna povinnosť rozčlenenia pravidelnej mesačnej splátky na istinu, úroky, poplatky neexistuje. Je tu iba povinnosť uviesť výšku pravidelnej mesačnej splátky. Žalobca a žalovaný v konaní ako dôkaz označili predmetnú úverovú zmluvu. V zmysle článku II/2,3,4 záverečných ustanovení zmluvy dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami úverovej zmluvy, ktorými sú VOP, úverové podmienky, sadzobník a podmienky určené zverejnením, za ktorých sa bankový produkt v zmysle úverovej zmluvy poskytuje, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalobca ďalej tvrdí, že nemá byť údajne správne uvedená ani výška celkových nákladov. Nie je zrejmé, že v čom má byť celková výška nesprávna. Bolo na žalobcovi, aby uviedol, prečo uvedené nie je správne. Rovnako tvrdenia o údajnej nesprávnej RPMN neboli do konania vnesené procesne relevantným spôsobom. Pokiaľ sa týka tvrdenia, že úverová zmluva neuvádza ani adresu, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu, tak v zmysle článku II/3 záverečných ustanovení zmluvy spôsob postupu a ďalšie podmienky podávania a vybavovania reklamácií sa riadi ustanoveniami úverovej zmluvy, úverových podmienok, VOP, reklamačného poriadku, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi a to v tomto poradí. Žalobca popiera absolútne štandardný prvok vyskytujúci sa pravidelne v úverových vzťahoch, ktorý je zrejmy už len z hľadiska elementárnej matematiky a to, že výška úplne všetkých splátok nemôže byť do posledného eurocentu

rovnaká, ak majú byť zachované parametre úveru požadované klientmi. Táto situácia sa štandardne vypořádava prostredníctvom poslednej splátky úveru, ktorej výška je mierne odlišná. Dlžníci sú s predmetnou okolnosťou aj náležite oboznámení. V článku V bod 5.5.3 obchodných podmienok SLSP, a.s., účinných od 1.7.2007, je uvedené že výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom pohľadávky banky. Skutočnosti tvrdené súdom ohľadne celových nákladov sú však nesprávne i matematicky, ak súd uvádza, že splátok bolo 119 a stanovená splátka istiny bola 56,79 eur, získame pri vynásobení dohodnutej výšky splátky a počtu splátok sumu 6.995,59 eur, nie je možné s uvedeným súhlasiť, pretože 56,79 eur x 119 je správne 6.758,01 eur. Ak od tejto sumy odpočítame 3.651,33 výsledok je 3.106,68 eur. V zmluve je uvedené 3.224,19eur, t.j. v zmluve nie sú uvedené náklady v neprospech spotrebiteľa ale v jeho prospech. Žalovaný sa ani z rozhodnutia nedozvedel, ktoré konkrétne plnenie má vydať, keď súd uvádza, že vzhľadom na citované zákonné ustanovenia dospel k názoru, že žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil, pričom však nikdy žiadne konkrétne plnenie vo výške 1.593,98 eur nebolo preukázané, nikdy nebolo plnené a tak nie je zrejmé, čo sa má vydať a prečo to má byť v prospech žalobcu. Celá žaloba nie je ničím iným ako zrejším pokusom žalobcu mariť riadne splnenie svojho riadne dohodnutého záväzku, v riadne dohodnutej výške a za riadne dohodnutých podmienok, z uvedeného protiprávneho konania ťažiť a svojím protiprávnym konaním veriteľa poškodiť. Na základe uzatvorenej úverovej zmluvy, ktorá je právnym úkonom, na základe ktorého sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky, má žalovaný ako veriteľ legitímne očakávanie, resp. legitímnu nádej na uspokojenie jeho splatnej úverovej pohľadávky a každý orgán vrátane súdu, je povinný majetok žalovaného chrániť. Vzhľadom k uvedenému navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania.

3. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 15Csp/110/2017 je určenie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyňi sumu 1.593,98 eur s 5,05% ročným úrokom z omeškania od 11.3.2017 do zaplataenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

6. Podstatná časť odvolateľových námietok je založená na tvrdení, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď súd sa dopustil procesných pochybení, keď neuviedol predbežné právne posúdenie veci, neuviedol, ktoré skutočnosti považuje za sporné a ktoré za nesporné, v dôsledku čoho sa rozhodnutie pre žalovaného stalo prekvapivým a bola mu zamedzená možnosť produkovať dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré súd považoval za sporné a na základe ktorých žalobe vyhovel.

7. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že na základe podanej žaloby a jej príloh súd prvej inštancie vo veci konal, vytýčil aj pojednávanie a to na deň 19.4.2018, na ktorom bola prítomná žalobkyňa, jej právny zástupca, a bol tiež prítomný zástupca žalovaného. Zo zápisnice z pojednávania vyplynulo, že súd vypočul strany sporu, po úvodných prednesoch strán súd podľa § 182 ods. 2 CSP prítomným stranám uviedol, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a ktoré nie a tiež uviedol predbežné právne posúdenie veci. Následne sa ešte vo veci vyjadril právny zástupca žalobkyne ako aj právny zástupca žalovaného. Právny zástupca žalobkyne vo svojich prednesoch uviedol, že nemá žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, právny zástupca žalovaného navrhol, aby v rámci doplnenia dokazovania bola zadovážená kompletná zmluva o splátkovom úvere, vrátane POP, RP a Sadzovníka poplatkov. Následne súd potom, ako poučil strany podľa § 153 ods. 1 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, prijal uznesenie, ktorým vyhlásil dokazovanie za skončené a následne odročil pojednávanie za účelom vyhlásenia rozsudku na termín 15.5.2018, na ktorom termíne bol vyhlásený rozsudok napadnutý odvolaním.

8. Podľa názoru odvolacieho súdu, takýto postup súdu prvej inštancie nemal oporu v zákone. V sporovom konaní má strana sporu jednak povinnosť tvrdenia (§ 150 CSP), jednak dôkaznú povinnosť (§ 132 ods.

1 CSP, § 185 ods. 1 CSP) pričom súd pri rozhodovaní vychádza až na výnimky obsiahnuté v odseku 2 a 3 ustanovenia § 185 CSP, výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana, ktorá tieto povinnosti nesplnila. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jej neprospech.

9. Spravodlivým prejednaním veci je také súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práva slobôd. Podľa nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS 26/94 obsah práva na súdnu ochranu uvedený v článku 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom je potom porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi (strane sporu) znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

10. Podľa ust. § 181 ods. 2 CSP, po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

11. Odňatie možnosti konať pred súdom strane sporu ako dôsledok postupu súdu ustálená rozhodovacia prax súdov už tradične vidí v nerešpektovaní tých procesných práv, ktoré účastníkom platné procesné právo priznáva. K tomuto porušeniu povinnosti súdu môže dôjsť v rámci procesu vedúceho k rozhodovaniu o samotnej podstate sporu, vylúčeným však nie je ani zásah do práv strany sporu finálnym produktom činnosti súdu teda rozhodnutím, spôsobmi akými dôjde do práv účastníkov zasiahnuť a takto im tiež uprieť reálnu možnosť, sa v konaní buď niečoho úspešne domáhať alebo sa naopak v ňom rovnako úspešne brániť síce zákon nekonkretizuje, je to tak ale evidentne predovšetkým pre zjavnú nepostihnuteľnosť všetkých počinaní súdov na ujmu strán sporu, ktoré by takto mali byť zafinancované. Práve z tohto uhľa pohľadu bolo treba nazerať aj na problém oboznamovania strán sporu s predbežnými závermi súdu na poli skutkovom i právnom. Účelom ust. § 181 ods. 2 CSP, je mimo akúkoľvek pochybnosť eliminovať jav tzv. prekvapivých rozhodnutí súdov, pri ktorých strana sporu presvedčená o tom, že využila všetky procesné prostriedky aby v spore uspela, na druhej strane však ale nič netušiac o myšlienkových pochodoch súdu, ktorý sa mal postarať o realizáciu ústavne zaručujúceho práva strany sporu na súdnu ochranu v konkrétnej veci, môže byť konfrontovaný s celkom nečakaným a pre takúto stranu zásadne novým pohľadom súdu na vec. Takto ale samozrejme len dostatočne konkrétne a preukázateľné poskytnutie názoru súdu na to, čo z právne významne skutkových tvrdení sporiacich sa strán je medzi nimi sporné a čo naopak dáva stranám i priestor na úvahy, akým smerom, za pomoci akých dôkazných prostriedkov a či vôbec viesť ďalšie dokazovanie.

12. Z obsahu spisového materiálu a to z obsahu zápisnice o prejednaní veci zo dňa 19.4.2018 odvolací súd zistil, že sudca zaprotokoloval: „po úvodných prednesoch strán súd podľa § 182 ods. 2 CSP prítomným stranám uviedol, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a ktoré nie a tiež uviedol predbežné právne posúdenie veci.“ V zápisnici však nie je ďalej uvedené, konkrétne ktoré skutočnosti a tvrdenia považoval za sporné, ktoré konkrétne skutočnosti považoval za nesporné a tiež nie je konkrétne uvedené ako predbežne právne vec posúdil. Odvolaciemu súdu sa uvedený nedostatok nepodaril odstrániť ani tým spôsobom, že by si vypočul zvukový záznam z pojednávania, a tak zistil, či tieto skutočnosti neuviedol stranám bez toho, že by boli zaprotokolované v zápisnici, nakoľko zvukový záznam z pojednávania neexistuje, keď súd prvej inštancie na výzvu odvolacieho súdu oznámil, že nie je možné uložiť zvukový záznam do ESS z pojednávania zo dňa 19.4.2018, nakoľko s predmetným zvukovým záznamom súd prvej inštancie nedisponuje. Je možné, že uvedený záznam sa do ESS neuložil z technických dôvodov. Vzhľadom k týmto skutočnostiam je potrebné kvalifikovať aj porušenie povinnosti súdu vyplývajúce z ust. § 180 ods. 2 CSP ako odňatie možnosti strane sporu konať pred súdom. Rozhodnutie súdu prvej inštancie tak možno kvalifikovať ako prekvapivé, keď sudcov iný právny názor, než je názor strán sporu, resp. žalovaného, nebol stranám sporu v priebehu konania oznámený a tie následne nemohli produkovať potrebné dôkazy.

13. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie zaťažil konanie predchádzajúce napadnutému rozsudku i samotný rozsudok procesnou vadou (§ 389 ods. 1 písm. b) CSP), pri výskyte ktorej zákon nedáva odvolaciemu súdu inú možnosť, než rozhodnutie napadnuté odvolaním zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, v ktorom súd prvej inštancie opätovne vykoná vo veci dokazovanie, pričom bude postupovať v konaní v súlade so zákonnými ustanoveniami, najmä s ustanovením § 181 ods. 2 CSP, a po vyhodnotení vykonaného dokazovania vo veci opätovne rozhodne, ktoré rozhodnutie aj náležite odôvodní. Zároveň rozhodne aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

14. Uvedené uznesenie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).